

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/80/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112241466
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8112241466.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Anny Ilčinovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpená Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421 proti žalovanej Slovenskej republike - Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 29C/425/2012-74 zo dňa 15. 01. 2014, proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 29C/425/2012-92 zo dňa 11. 03. 2014 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Zrušuje uznesenie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu žalobcu zamietol, ktorou sa žalobca domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 2.638,39 Eur predstavujúcu istinu s príslušenstvom a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 527,68 Eur vo výške 20 % uplatňovanej istiny s príslušenstvom z dôvodu spôsobenej škody nesprávnym úradným postupom Okresného súdu vo Vranove nad Topľou, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote a zároveň spôsobom odporujúcim zákonu preskúmal exekučný titul. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

V odôvodnení poukázal na dôvody podanej žaloby v exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 9Er/859/2010 proti povinnému N. H., v ktorom konaní bola žiadosť o udelenie poverenia doručená dňa 20. 10. 2010, ktorá bola uznesením zo dňa 09. 12. 2010 zamietnutá, s právoplatnosťou od 09. 11. 2011. Ďalej v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 11Er/858/2010 proti povinnému N. H. bola žiadosť o udelenie poverenia doručená dňa 20. 10. 2010, ktorá bola zamietnutá uznesením zo dňa 01. 12. 2010, s právoplatnosťou dňa 19. 01. 2011. Ďalej v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 11Er/857/2010 proti povinnej N. K. bola žiadosť o udelenie poverenia doručená súdu dňa 20. 10. 2010, ktorá bola zamietnutá uznesením zo dňa 01. 12. 2010 s právoplatnosťou od 19. 01. 2011. V exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 10Er/627/2010 proti povinnej Y. H. bola žiadosť o udelenie poverenia doručená dňa 07. 10. 2010, následne zamietnutá uznesením zo dňa 03. 02. 2011 s právoplatnosťou od 01. 03. 2011. V exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 3Er/1148/2010 proti povinnému S. N. bola žiadosť o udelenie poverenia doručená dňa 22. 12. 2010, následne zamietnutá uznesením zo dňa 02. 05. 2011 s právoplatnosťou od 24. 05. 2011. V exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 10Er/509/2010 proti povinnej M.

P. bola žiadosť o udelenie poverenia doručená dňa 25. 08. 2010, zamietnutá uznesením zo dňa 28. 01. 2011 s právoplatnosťou od 23. 02. 2011. V exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 10Er/508/2010 proti S. H. bola žiadosť o udelenie poverenia doručená dňa 31. 05. 2010, následne zamietnutá uznesením zo dňa 04. 01. 2011 s právoplatnosťou od 29. 01. 2011. V exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 9Er/812/2010 proti povinnej S. H. bola žiadosť o udelenie poverenia doručená dňa 07. 10. 2010, následne uznesením zo dňa 16. 12. 2010 zamietnutá s právoplatnosťou od 20. 01. 2011. V exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 12Er/350/2010 proti povinnej L. G. bola žiadosť o udelenie poverenia doručená dňa 26. 04. 2010. Dňa 05. 05. 2010 bola oprávnenému doručená výzva, na základe ktorej podmienky úveru si uplatnil zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne bez reakcie oprávneného, a preto následne bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá uznesením zo dňa 03. 01. 2011 s právoplatnosťou od 26. 01. 2011. V exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 7Er/64/2011 proti povinnému S. N. bola žiadosť o udelenie poverenia doručená dňa 31. 01. 2011, ktorá bola následne zamietnutá uznesením zo dňa 02. 02. 2011 s právoplatnosťou od 23. 03. 2011. V exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 11Er/175/2011 proti povinnej S. P. bola žiadosť o udelenie poverenia doručená dňa 21. 02. 2011, následne zamietnutá uznesením zo dňa 10. 03. 2011 s právoplatnosťou od 02. 04. 2011.

Následne súd citoval ust. § 4 ods. 1 písm. a/, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z.), ako aj ust. § 41 ods. 1, 2, 3, § 44 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 zákona č. 233/1995 Z. z., o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov a uviedol, že v prejednávanej veci, ako aj v spojených veciach, žalobca uplatňoval nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o žiadostiach na vydanie poverenia v zákonom stanovenej lehote, vrátane preskúmal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekučného titulu spôsobom odporujúcim zákonu. Nesprávnym úradným postupom je porušenie povinnosti pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Je ním aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Súd poukázal na ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení platnom pred 01. 06. 2010 a následne po 01. 06. 2010 s tým, že uviedol, že pod slovné spojenie rozhodnutia v rozhodcovských komisiách a zmierov nimi schválených, je možné a potrebné zahrnúť rozhodcovské rozsudky vydané rozhodcovskými súdmi, alebo vydané jedným rozhodcom, na posúdenie ktorých pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia nie je stanovená lehota 15 dní. Ďalej uviedol, že so vstupom do Európskej únie sa Slovenská republika zaviazala poskytnúť spotrebiteľom zvýšenú ochranu vzhľadom na ich postavenie v spotrebiteľských vzťahoch, pričom z ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka vyplýva, že neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, a teda v akomkoľvek štádiu exekučného konania je oprávnený exekučný súd skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom. V prípade, ak rozhodcovský rozsudok takéto nedostatky má, exekučný súd je oprávnený zastaviť exekúciu v zmysle ust. § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní. V tejto súvislosti súd poukázal aj na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovený v uznesení sp. zn. II. ÚS 545/2010 zo dňa 09. 12. 2010, z ktorého vyplynulo, že exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Je predovšetkým povinný skúmať, či podklad, na základe ktorého súdny exekútor žiada o vydanie poverenia je spôsobilým exekučným titulom v zmysle ust. § 41 Exekučného poriadku. Je povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie, a to v každom štádiu exekúcie a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie zákonnosti exekúcie adekvátne procesne zareagovať. K zhodnému záveru dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5Cdo/291/2010, lebo z uznesenia zo dňa 29. 03. 2011 taktiež vyplýva, že exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku z hľadísk vyplývajúcich z ust. § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní. Ďalej súd poukázal na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky sa v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 606/2012 zo dňa 14. 12. 2012 zaoberal aj sťažnosťou žalobcu v obdobnej veci, a to vo vzťahu k namietanému porušeniu postupu Okresného súdu Prešov, a to porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov pred Okresným súdom v Rimavskej Sobote pod sp. zn. 15 Er/684/2011. Z konania pred Ústavným súdom vyplynulo, že nie každý prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Pojem zbytočné prietahy je pojem autonómny, ktorý možno

vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu musí vyznačovať takými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako prietahy zbytočné v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (nález Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 63/2000). Z uvedeného konania pred Ústavným súdom vyplynulo, že ojedinelá nečinnosť súdu v trvaní aj niekoľkých mesiacov ešte nemusí zakladať porušenie základného práva zaručeného ústavou. Z ust. § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia sa nevzťahuje na prípady, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. Súd zároveň zdôraznil, že z jeho rozhodovacej činnosti je známe, že žalobca podával žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie hromadne, teda v rovnakom čase zaťažoval všeobecný súd väčším počtom podaní a vzhľadom k tomu musel počítat s určitým technicko-administratívnym zdržaním sa na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o žiadosti o udelenie poverenia bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo však považoval Ústavný súd Slovenskej republiky za ústavne akceptovateľné. Z tohto dôvodu bola sťažnosť žalobcu v konaní pred Ústavným súdom odmietnutá ako neopodstatnená.

V predmetnom konaní súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania nemal za preukázaný nesprávny úradný postup, t. j. existenciu prietahov v konaní ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, nevydaním rozhodnutia v zákonom určenej lehote. V konaní vedenom pod pôvodnou sp. zn. 10C/422/2012 v exekučnej veci proti N. H. pod sp. zn. 9Er/859/2010 na Okresnom súde vo Vranove nad Topľou bola žiadosť o udelenie poverenia doručená dňa 20. 10. 2010, pričom bolo vydané uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia dňa 09. 12. 2012 v čase, kedy už v zmysle Exekučného poriadku v prípade rozhodcovských rozsudkov neplatila 15-dňová lehota na posúdenie žiadosti o vydanie poverenia súdnemu exekútorovi. I napriek tomu nepravdivo žalobca konštatoval nečinnosť exekučného súdu v rozsahu 174 dní. Zo zhodného dôvodu a s poukazom na citované rozhodnutia Ústavného súdu nebolo možné konštatovať zbytočné prietahy v konaniach exekučného súdu vedených proti N. H. pod sp. zn. 11Er/858/2010 (10C/423/2012), kedy bol návrh doručený dňa 20. 10. 2010, proti N. K. pod sp. zn. 11Er/857/2010 (10C/424/2012), kedy bol návrh doručený dňa 20. 10. 2010, proti Y. H. pod sp. zn. 10Er/627/2010 (10C/425/2012), kedy bol návrh doručený dňa 07. 10. 2010, proti S. N. pod sp. zn. 3Er/1148/2010 (10C/426/2012), kedy bol návrh doručený dňa 22. 12. 2010, proti M. P. pod sp. zn. 10Er/509/2010 (10C/427/2012), kedy bol návrh doručený dňa 25. 08. 2010, proti S. H. pod sp. zn. 9Er/812/2010 (10C/466/2012), kedy bol návrh doručený dňa 07. 10. 2010, proti S. N. pod sp. zn. 7Er/64/2011 (10C/444/2012), kedy bol návrh doručený dňa 31. 01. 2011, proti S. P. pod sp. zn. 11Er/175/2011 (10C/443/2012), kedy bol návrh doručený dňa 21. 02. 2011 a proti P. S. pod sp. zn. 3Er/864/2010 (10C/429/2012), kedy bol návrh doručený dňa 30. 09. 2010 z dôvodu, že s poukazom na novelu Exekučného poriadku, v prípade ak exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok neplatila 15 dňová lehota na posúdenie žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia, keďže dôvodom tejto výnimky, tak ako to vyplýva z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zavedenej do Exekučného poriadku od 01. 06. 2010, bola nutnosť preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie preskúmaním písomností, ktoré nie sú prílohou na vykonanie exekúcie, napr. rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky. Súd teda uzavrel, že v uvedených exekučných veciach exekučný súd konal sústredene bez prietahov a tvrdená nečinnosť exekučného súdu žalobcom v predmetných spojených žalobách nezodpovedala skutočnosti.

V ďalších exekučných veciach, v ktorých žalobca konštatoval nesprávny úradný postup z dôvodu nedodržania 15 - dňovej lehoty na posúdenie žiadosti o vydanie poverenia, konkrétne pod sp. zn. 10Er/508/2010 proti S. H. (10C/428/2012), pod sp. zn. 12Er/350/2010 proti L. G. (10C/445/2012) a pod sp. zn. 8Er/351/2010 proti Z. O. (10C/430/2012), súd konštatoval, že v uvedených veciach exekučný súd za účelom posúdenia materiálnej a formálnej vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku vyzýval žalobcu v pozícii oprávneného, aby súdu oznámil, na základe ktorej zo zmluvných podmienok úveru si uplatňuje 0,25 % zmenkový úrok denne, na ktorú výzvu však nereagoval, a preto až následne mohol súd prvého stupňa vydať rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Aj v týchto veciach mal súd preukázané, že exekučný súd konal sústredene bez prietahov a tvrdená nečinnosť exekučného súdu žalobcom v uvedených žalobách nezodpovedala skutočnosti. Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do vydania rozhodnutia, ktorým bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá vzhľadom na skutočnosť, že bolo potrebné posúdiť zákonnosť vedenej exekúcie, nie je takej povahy, aby bolo možné v daných veciach vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. V danom prípade súd mal preukázané, že bol opodstatnený a zákonom

podložený postup exekučného súdu, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetných exekučných konaniach skúmal, či bola platne uzatvorená rozhodcovská zmluva. Ohľadom tvrdených prietahov v predmetných veciach žalobcom neboli vedené žiadne disciplinárne konania ani sťažnosť na prietahy v konaní, ani nerozhodoval Ústavný súd, či Európsky súd pre ľudské práva. V tejto súvislosti súd len poukázal na ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v znení účinnom od 01. 01. 2013 z dôvodu špecifikovania skúmania okolností týkajúcich sa posúdenia nesprávneho úradného postupu. Ďalej súd poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 135/2012 zo dňa 05. 12. 2012, sp. zn. 5Cdo 375/2012, ako aj rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky pod sp. zn. III. ÚS 562/2012 zo dňa 24. 10. 2013, z ktorých vyplynulo, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak bol rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva, na základe ktorej bola založená právomoc rozhodcovského súdu nebola vôbec uzavretá platne, vtedy sa súd zaoberá otázkou, či bolo vydané rozhodnutie, ktoré má byť podkladom exekúcie orgánom s právomocou na jeho vydanie, a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisov ide o rozhodnutie vykonateľné tak po stránke formálnej, ako aj materiálnej. Súd ďalej uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno k tvrdeniu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu v jednotlivých exekučných veciach, nepreukázaním, že k vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia došlo neprípustným preskúmaním exekučného titulu, vrátane porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, vydaním rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Zdôraznil, že žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody ani náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca do ukončenia pojednávania vo veci samej nepreukázal ani vznik škody, ktorej náhradu si v konaní uplatnil v sumách predstavujúcich náhradu istiny s príslušenstvom nezaplatené zo strany dlžníkov na základe uzatvorených úverových zmlúv proti povinným N. H. (sp. zn. 10C/422/2012) vo výške 2 638,39 Eur a vo výške 1 666, 58 Eur (sp. zn. 10C/423/2012), proti N. K. vo výške 5.171,01 Eur, proti Y. H. vo výške 5.028,78 Eur , proti S. N. vo výške 297,23 Eur, M. P. vo výške 2.732,67 Eur, S. H. vo výške 558,01 Eur, S. H. vo výške 2.197,54 Eur, L. G. vo výške 1.253,63 Eur, S. N. vo výške 1.620,44 Eur, S. P. vo výške 1.090,11 Eur, Z. O. vo výške 3.144,40 Eur a P. S. vo výške 2.671,98 Eur. Rovnako pri nároku na náhradu škody je povinný poškodený nielen tvrdiť, ale aj preukázať vznik nemajetkovej ujmy, resp. uviesť skutočnosti, na základe ktorých bude možné podľa zákonom určených kritérií posúdiť vznik, ako aj rozsahu ujmy. Podľa názoru súdu doba, ktorá v predmetných veciach uplynula od doručenia žiadosti o udelenie poverenia spolu až do doručenia uznesenia exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, nemohla negatívne zasiahnuť žalobcu ani vyvolať riziko ohrozujúce konečné vymożenie pohľadávky, keďže exekučným titulom v exekučnej veci bol rozsudok rozhodcovského súdu v spotrebiteľských veciach, pričom v iných exekučných konaniach žalobcu ako oprávneného bola už skôr spochybnená právomoc rozhodcovského súdu určeného žalobcom na vydanie rozhodcovských rozsudkov z úverových zmlúv ním poskytovaných vo vzťahu k spotrebiteľom. Podľa názoru súdu prípadná nevyožiteľnosť pohľadávky nebola dôsledkom nesprávneho úradného postupu alebo nezákonného rozhodnutia exekučného súdu, ale nečinnosťou žalobcu, ktorý v pozícii veriteľa, na strane ktorého neexistovala zákonná prekážka na ich uplatnenie v občianskom súdnom konaní aj s poukazom na vyššie uvedené závery rozhodnutia všeobecných súdov Slovenskej republiky, v zmysle ktorých rozhodcovský rozsudok vydaný rozhodcovským súdom na základe neplatnej rozhodcovskej določky nevytvára právoplatne rozhodnutú vec, si tieto v súdnom konaní neuplatnil. V predmetných exekučných veciach bolo nesporne preukázané, že rozhodcovské rozsudky tvoriace ich podklad boli vydané a právoplatné v priebehu roku 2010 proti povinnej M. P. v roku 2009 a vzhľadom na dátumy uznesení exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, mal žalobca v postavení veriteľa vytvorený dostatočný časový priestor na včasné uplatnenie si predmetných pohľadávok voči povinným s vylúčením rizika nepriznania nároku uplatneného v súlade s princípmi spotrebiteľského práva pre vznesenú námietku premlčania, prípadne inú hmotnoprávnu námietku majúcu za následok nemožnosť priznania dôvodne uplatneného nároku súdnym rozhodnutím.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že žalovanej nepriznal náhradu trov konania lebo jej nevznikli.

V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie právny zástupca žalobcu. Namietal vady konania, ktoré mali za následok, že postupom súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, ďalej nesprávne právne posúdenie veci, lebo súd použil nesprávne ustanovenie právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav veci, ktorý je neúplný, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, v dôsledku čoho napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom po prijatí zákona č. 412/2012 Z. z. účinného od 01. 01. 2013. Zdôraznil, že v právnom štáte v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti. Súd svojím rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Ďalej uviedol, že nemal k dispozícii spis exekučného súdu a niektoré skutočnosti len usudzoval, a preto uviedol nedostatočné údaje. Nedôveryhodnosť údajov však nemôže nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote. Ďalej poukázal na princíp stavu právnej neistoty tým, že exekučný súd ignoroval legitímnu sféru, na čo zo zákona nemá oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Zdôraznil, že nebolo povinnosťou súdu, resp. že súd prvého stupňa nebol príslušný polemizovať o limitácii dĺžky konaní zákonnými lehotami. Mal aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustné. Zdôraznil, že Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovoval požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie vo veci v primeranej lehote. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k doručenému odvolaniu písomne nevyjadrila.

Uznesením č. k. 29C/425/2012-92 zo dňa 11. 03. 2014 súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 20 Eur podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Uznesenie bolo vydané vyšším súdnym úradníkom.

V zákonom stanovenej lehote podal proti uzneseniu odvolanie žalobca. Namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Poukázal na to, že položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov je stanovená pre súdny poplatok za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. To znamená, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody a nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej ako sú odvolanie, dovolanie a pod.. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/39/2007 zo dňa 29. 03. 2007, podľa ktorého za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v prílohe Sadzobníka súdnych poplatkov, sa súdne poplatky nevyberajú. V takom prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. Tvrdil, že postupom súdu bolo zasiahnuté do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj došlo k porušeniu čl. 12 ods. 1, najmä čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorej povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 252/05 z 22. 03. 2006). Ďalej zdôraznil, že súd pri výkone svojej rozhodovacej právomoci je viazaný čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého platí, že môže konať iba na základe Ústavy v jeho medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorým stanoví zákon. Navyše zdôraznil, že podľa § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch, za úkony navrhnuté alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyrubujú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. V danom prípade žaloba bola podaná pred 01. 10. 2012, teda konanie sa začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z., a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012, kedy konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, od poplatku bolo vecne oslobodené (§ 4 ods. písm. k Zákona o súdnych poplatkoch). Navrhol vyhovieť odvolaniu a napadnuté uznesenie zrušiť v rámci autoremedúry v zmysle ust. § 210a Občianskeho súdneho poriadku alebo napadnuté uznesenie zrušiť bez náhrady.

Z obsahu spisu vyplýva, že zákonný sudca podanému odvolaniu nevyhovel postupom podľa § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku.

Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 Občianskeho súdneho poriadku, bez nariadenia pojednávania, s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke (§ 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu vo veci samej nie je dôvodné, odvolanie žalobcu proti uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku za odvolanie je dôvodné.

Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvého stupňa na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy.

Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci nevyhnutný pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, ako aj správne právne vec posúdil.

Namietaný neúplne zistený skutkový stav veci, vrátane nesprávnych skutkových záverov, ako aj nesprávne právne posúdenie nebolo opodstatnené. Súd vyhodnotil jednotlivé dôkazy jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti s tým, že je vždy vecou súdu, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná. V sporovom konaní posilnenom zásadou kontradiktórnosti majú účastníci dôkaznú povinnosť vyplývajúcu im z ust. § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, t. j. povinnosť nielen tvrdenia, ale aj preukázania ním tvrdených skutočností. Nesplnenie dôkaznej povinnosti má za následok neunesenie dôkazného bremena (§ 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku). Súd na základe hodnotenia vykonaných dôkazov dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, lebo nepreukázal vznik škody, t. j. zákonné predpoklady pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Správne súd poukázal na jednotlivé exekučné konania vedené na Okresnom súde Vranov nad Topľou, v ktorých konaniach malo dôjsť exekučným súdom k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý rozhodoval o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom. Z pripojených exekučných spisov vyplynulo, že exekučným titulom boli rozhodcovské rozsudky, a preto súd správne s poukazom na ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku uviedol, že lehota 15 dní vyplývajúca z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa na dané exekučné veci nevzťahovala. To znamená, že nebolo preukázané oneskorené rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia v jednotlivých exekučných veciach z dôvodu, že vzhľadom na charakter exekučného titulu, t. j. rozhodcovské rozsudky, súd pre rozhodnutie o žiadosti na udelenie poverenia pre súdneho exekútora nemal zákonom stanovenú lehotu. Táto námietka je právne irelevantná.

Taktiež za nedôvodnú sčasti považoval odvolací súd námietku o nesprávnej aplikácii hmotného práva, t. j. ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom od 01. 01. 2013. K tomu odvolací súd uvádza, že súhlasí s právnym zástupcom žalobcu, že retroaktivita je neprípustná, a preto nie je možné na vznik zodpovednostného vzťahu aplikovať ustanovenia právneho predpisu, ktoré v čase jeho vzniku neboli platné a účinné. Odvolací súd však dodáva, že súd prvého stupňa pri právnom posúdení uplatneného nároku citoval správne ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom do 31. 12. 2012, a preto ani táto námietka nebola vo vzťahu k predmetnej veci dôvodná.

Vo vzťahu k námietke pretrvávajúceho stavu právnej neistoty na strane žalobcu, odvolací súd dodáva, že vzhľadom na množstvo podaní žalobcu na vykonanie exekúcií na podklade rozhodcovských rozsudkov, zákonné ustanovenia Zákona o rozhodcovskom konaní, najmä § 45, ktorý ukladá exekučnému súdu ex offo povinnosť skúmať, či rozhodcovský rozsudok nie je vydaný v rozpore s dobrými mravmi, ako aj s právnymi predpismi na ochranu práv spotrebiteľa, nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup, pokiaľ súd skúmal súlad exekučného titulu s návrhom na vykonanie exekúcie a o podanej žiadosti následne o udelenie poverenia následne rozhodol. Navyše z Exekučného poriadku pre vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku nevyplýva lehota na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia. Postupom súdu prvého stupňa, ktorý posudzoval jednotlivé exekučné konania, v ktorých

malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom žalobcoví, lebo súd postupoval štandardne v zmysle procesných ustanovení vyplývajúcich z Občianskeho súdneho poriadku, jednotlivé dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom, ako aj vec správne právne posúdil.

Z týchto dôvodov odvolací súd nepovažoval odvolanie žalobcu vo veci samej za dôvodné, a preto napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny v súlade s ust. § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Za dôvodné považoval odvolací súd odvolanie žalobcu proti uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku za odvolanie.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobe, ktorý ustanoví zákon.

Podľa § 1 ods. 1 zákona SNR č. 71/1992 Zb., o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona, podľa položky 7 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov.

Odvolací súd sa stotožnil s uplatnenými odvolacími námietkami právneho zástupcu žalobcu, že na vydanie rozhodnutia o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok neexistovali dôvody. Položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa týka len súdneho poplatku za žalobu o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Ani zo spoločnej poznámky k položkám 1, 2, 6, 7, 9, 14 a 16 Sadzobníka súdnych poplatkov nevyplýva, aby poplatková povinnosť pri uplatnenom nároku náhrady škody za nesprávny úradný postup sa vzťahovala aj na odvolacie, príp. dovolacie konanie. Navyše aj z prechodného ustanovenia § 18ca účinného od 01. 10. 2012 vykonaného novelou zákona č. 286/2012 Z. z., s účinnosťou od 01. 10. 2012 vyplýva, že za konania a úkonov navrhnutých a za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. Žaloba v predmetnej veci bola podaná dňa 27. 09. 2012 a podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012 bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. k/ Zákona o súdnych poplatkov vecne oslobodené, na čo taktiež správne poukázal právny zástupca žalobcu.

Z týchto dôvodov preto odvolací súd uznal odvolanie právneho zástupcu žalobcu proti uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku za odvolanie za dôvodné, a preto napadnuté uznesenie zrušil postupom podľa § 221 ods. 1 písm. i/ Občianskeho súdneho poriadku, lebo na jeho vydanie neexistovali dôvody.

O trovách odvolacieho konania účastníkov odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a zásadou úspechu žalovanej v odvolacom konaní, ktorej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo návrh na priznanie predložený nebol (§ 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozsudku odvolanie nie je prípustné.